

ženská spoločnosť povinná postarať sa o vyučovanie náboženstva na takejto škole.

Z vývodov sťažnosti, v ktorej sa poukazuje, že opatrením žalovaným úradom vysloveným postihnuté by boli neprávom školské deti ev. vyznania, môže sa odvodzovať, že obec sťažuje si jako reprezentantka a príslušníkov svojho vyznania vo veciach duchovnej správy, ku ktorej patrí aj školské vyučovanie a tým viac vyučovanie náboženstva.

Je reč teda o zakročení zákonného reprezentanta náboženskej spoločnosti na ochranu práv jej členov proti ujme, ktorou tí členovia opatrením úradu podľa ich názoru bezprávného sú ohrození.

Z tohoto hľadiska není teda legitímácia ev. cirkevnej obce k podaniu sťažnosti pochybná.

Vo veci samej žalovaný úrad vychádzal z úvahy, že sú tu okolnosti, ktoré odôvodňujú pochybnosť ohľadom spôsobilosti L. J. k úkolu, ktorým bol poverený, totiž vyučovať ev. náboženstvu na štátnej meštianskej škole.

Tie okolnosti sú dvojakého druhu. Jednak že nesložil sľub čs. republiky, jednak, že neplní tento úkol náležitým spôsobom, ponevác nevyučuje v miestnostiach k tomu cieľu určených.

Okolnosti tie však týkajú sa jedine osoby L. J. a mohly by viesť po prípade k opatreniu proti jeho osobe odstránením z úradu jemu svereného a nahradením jeho osoby osobou inou.

Opatrenie žalovaného úradu však môže sa dotýkať osoby L. J. len nepriamo, postihujúc naopak celou svojou váhou osobu naprosto iné, totiž žiakov a ich rodičov, ktorí za okolností horeuvedené odpovednosť nenesú a predsa sú ťažko postihnutí opatrením žalovaného úradu, aby, pokiaľ vyhovujú podmienkam a požiadavkám im uloženým, dostalo sa im normálneho vyučovania.

Ponevác žalovaným úradom vyslovené opatrenie nemá ani skutkového ani právneho základu, muselo sa zrušiť pre nezákonnosť.

(Nález č. 14.959/1923.)

Dr. Štefan Moys:

Výťah z rozhodnutí Najv. súdu R. Č. S. vo veciach trestných.

Pri dchodkových prestupkoch v každom prípade treba zistiť úmysel obžalovaného na poškodenie äráru, a keď není možno úmyslu toho zistiť, äif, obžalovaného oslobodiť.

Finančné riaditeľstvo podalo 15. decembra 1922 žalobu na mlynára preto, že nezaplatil smluvený paušál dane z vodnej sily v čiastke 54 Kč, spätný dňa 1. okt. 1922 a tým sa dopustil ťažkého dôchodkového prestupku dľa § 10., 15. a 16. z. č. 338/21 Sb. z. a n.

Sedria zistila, že obžalovaný chcel vodnú daň v riadnej lehote zaplatiť, ale že mu prekázala tá okolnosť, že nemal penäzi. Z toho sedria uzatvárala, že obžalovaný — ktorý sa namáhal peniaze si zadovážiť pô-

žičkou, ale sa mu to nepodarilo a tak aj dôchodkovému asistentovi ohlásil, — nemal vôbec úmyslu štát zkrátiť a preto ho od obžaloby oslobodila. Tento rozsudok nabyť moci práva, pokiaľ ho potvrdila s konečnou platnosťou súdna tabuľa rozsudkom z 28. augusta 1923 s tým odôvodnením, že v smysle § 96. zák. čl. XI. : 1909 musí sa pri dôchodkových prestupkoch v každom prípade zistiť úmysel obžalovaného na zkrátenie áráru, a nezistí-li sa tento úmysel, treba obžalovaného oslobodiť. Tento zákonný článok je aj teraz v plnej platnosti. Ustanovenie § 16. odst. 1. zák. čís. 338./21 nemôže sa tedy tak vykladať, že nezaplatenie dane zavčasu už samo o sebe a v každom prípade zakladá skutkovú podstatu ťažkého dôchodkového priestupku, ale aj v tomto prípade musí byť podľa shora citovaného zákonného predpisu predovšetkým ustálený úmysel na zkrátenie áráru.

Generálna prokuratúra vidí v tomto rozhodnutí súdov porušenie ustanovení §§ 15. a 16. z. č. 338/21 Sb. z. a n. a preto podala v tomto smere opravný prostriedok pre zachovanie právnej jednotnosti.

Pri tom vychádza generálna prokuratúra zo stanoviska, že predpis § 96. zák. čl. XI. : 1909 o zlom úmyslu jako podmienke trestnosti nemôže mať miesto pri posudzovaní viny z priestupku, ktorý je v § 16. zák. o dani z vodnej sily výslovne kvalifikovaný jako ťažký dôchodkový prestupok a jeho definícia tvorí práve výnimku zo všeobecného ustanovenia § 15. súc. zmenou, o ktorej sa tento § zmieňuje.

Púhe nezaplatenie dane z vodnej sily včas je samo o sebe priestupkom, ktorého pojem je v § 16. presne vymezovaný a nemôže k jeho obsahu byť pričítaný ako ďalší kritérium zlý úmysel poplatníkov na zkrátenie štátu.

Najvyšší súd tento názor generálnej prokuratúry nesdiela.

Paragraf 15. zák. č. 338./21 sb. z. a n. stanoví, že prestupok tohoto zákona sa stíhajú podľa dôchodkového trestného práva so zmenami, stanovenými v tomto zákone. Paragraf 96. zák. čl. XI. : 1909, ktorý upravuje trestné pokračovanie dôchodkové, ustanovuje, že pri dôchodkových prestupkoch v každom prípade treba ustáliť úmysel obžalovaného na poškodenie áráru, a keď není možno úmyslu tohoto ustáliť, že obžalovaného treba oslobodiť.

Nieto ďalej sporu o tom, že tento zákonný predpis je aj teraz v platnosti.

Generálna prokuratúra toľko z tej okolnosti, že § 16. v prvom odstavci zák. č. 338./21 vraví: »nezaprvenie dane včas stíha sa ako ťažký dôchodkový priestupok«, vyvodzuje, že touto dikciou § 16. citovaného zákona je stanovená zmena dôchodkového trestného práva, v § 15. cit. zákona zmenená.

Avšak názor tento neshľadal Najvyšší súd odôvodneným.

Dikciu zákona: »Nezaprvenie dane stíha sa« nemožno pokladať za takú definíciu trestného činu, ktorá by vylučovala potrebu úmyslu na zkrátenie áráru, tak ako sa nedá tvrdiť, že by vylučovala aj iné obecné predpoklady trestnosti činu.

Nemožno tak činiť preto, pokiaľ definícia § 16. odst. 1. cit. zákona sa obmedzuje len na ustanovenie špeciálnych vododáňových požla-

ďavkov skutkovej podstaty trestného činu, ale v žiadnom smere nerobí nárok na »úplnosť«, pokiaľ sa týka všeobecných trestno-právnych noriem, ktorých ku trestnosti každého stíhaného činu je zapotreby. Tiež § 18. citovaného zákona osvedčuje, že dôchodkové trestné právo nemá platiť, kým nový zákon stanoví zmeny. Z toho, že definícia § 16. odst. 1. neobsahuje ustanovenia o úmyslu, nesmie sa vyvodzovať, že tým je ustanovená voľajaká zmena dôchodkového zákona, zvlášť nie je v takej časti, kde dôchodkový zákon obsahuje špeciálnych ustanovení, všetkým prestupkom dôchodkovým spoločných.

Keby mala nastať zmena v tomto ustanovení, musel by nový zákon spôsobom každú pochybnosť vylučujúcim na takúto vôľu zákonodarca poukazovať. Tejto vôľe však z dôkcie § 16. cit. zákona vyvodzovať nemožno, pretože tamný spôsob definície je obdobný aj definiciám o dôchodkových prestupkoch ba iných zák. finančných, kde definícia prestupkov sa rovnako obmedzuje na špeciálne požiadavky skutkovej podstaty toho-ktorého finančne-trestného činu a u ktorých predsa nie je pochyby, že špeciálne ustanovenie § 96. zák. čl. XI:1909 platnosť má.

Najvyšší súd preto neshľadal, že výroky súdov nižších bol porušený zákon a preto návrh generálnej prokuratúry bol zamietnutý.

(Č. Kr. III. 891/23. zo dňa 28. II. 1924.)

Nápojová daň je povinný platiť ten, ktorý nápoje po živnostensky čapuje, alebo predáva v malom; ďalej v smysle bodu 1. a § 9. z. č. 533/1919 zapravuje sa daň v tomto prípade zo všetkého množstva, do živnosti dopraveného. Pri tom zákon nikde nečiní rozdielu medzi vínom už zdaneným a nezdaneným.

Finančné orgány dňa 3. marca 1922 našly u obžalovanej šenkárky 20.5 l. hrozového vína, pre ktoré táto ešte neplatila nápojovej dane, predpísanej v zák. č. 533./19 sb. z. a n.

Dľa zisteného skutkového stavu obžalovaná toto víno kúpila dňa 13./II. 1922 od Jakuba H., maloobchodníka vínom, ktorý pre toto isté víno otáznu daň riadne už zaplatil.

Finančné riaditeľstvo podalo obžalobu pre dôchodkový prestupok proti menovanej obžalovanej pri sedrie ako dôchodkovom trestnom súde.

Sedria však odoprela zavedenie trestného pokračovania preto, lebo »sa dokázalo, že pozastavené víno pochádzalo od maloobchodníka vínom, u ktorého toto víno bolo už zdanené a tak v tom, že obvinená daň za to neplatila,— nemôže sa ustáliť skutkový stav priestupku«.

Toto usnesenie súdna tabuľa potvrdila a síce z toho dôvodu, že otázna nápojová daň má byť platená len jedenkrát a dovodzuje súdna tabuľa, že »opačný názor viedol by k nemožným dôsledkom, že by bolo nútno v niektorých prípadoch platiť daň nápojovú i niekoľkonásobne, čo je niet intencia zákona«.

Tento náhľad je však právne mýlny.

Dľa bodu II. 1. § 8. hore už citovaného zákona, totiž — »je povinný túto daň platiť ten, ktorý nápoje po živnostensky čapuje, alebo predáva

v malom«; ďalej v smysle bodu 1. a) § 9. zákona č. 533/1919 zapravuje sa daň v tomto prípade zo všetkého množstva, do živnosti dopraveného.

Pri tom zákon nikdy nečiní rozdielu medzi vínom už zdaneným a nezdaneným.

§ 12. tohoto istého zákona zvlášte disponuje o tom, že majiteľ nápojov ako sa má zabezpečiť proti dvojnásobnému zdaneniu v tom prípade, keď sa nápoje sice odvezú do iného podniku alebo do inej miestnosti, ale aj ďalej zostanú byť majetkom tohoto istého majiteľa.

Konečne § 6. tohoto zákona ustáľuje, že práva a povinnosti, plynúce z toho zákona platia samostatne pre každú jednotlivú domácnosť a každý jednotlivý živnostenský podnik toho, na koho sa vzťahujú ustanovenia tohoto zákona.

Z týchto plynie, že otázna nápojová daň má byť platená v každom prípade, keď nápoje (víno) boli dopravené do živnosti nového majiteľa bez ohľadu na to, či nápojová daň od týchto nápojov bola už platená, alebo nie.

Zrejme je tedy, že súdy dôchodkové porušili zákon, keď odprej zavedenie dôchodkového pokračovania preto, lebo od otázného vína nápojová daň už raz bola platená.

Preto Najvyšší súd vyhovujúc opravnému prostriedku generálneho prokurátora pre zachovanie právnej jednotnosti dľa odstavca 4. § 44. frpp. vyrieknul, že bol zákon porušený.

Toto rozhodnutie však dľa posledného odstavca § 442. Trpp. nemá účinku na stránky.

(Č. Kr. III. 899/23, zo dňa 21. II. 1924.)

Dr. J. Kotyza:

Zásadní rozhodnutí Nejv. voj. soudu.

Dozorčího desátníka u vojenského útvaru, jehož velitel jest povolán zakročiti proti vojínu-pachateli, jest považovati oproti tomuto za vrchnost po rozumu § 479. v. tr. z.

Věc nelze pokládati za uzamčenou ve smysle § 462 e) v. tr. z., trčí-li v uzavřeném zámku příslušný klíč.

Kdy kvalifikace téže zločinné krádeže dle lit. e § 466. v. tr. z. vylučuje onu podle lit. c) téhož §.

Obžalovaný voják odsouzen mimo jiné také pro zločin krádeže dle §§ 457., 362. e), 466. c) a e) v. tr. z. na základě §§ 468., 92. a 125. v. tr. z. ke čtyřměsíčnímu zotřesenému žaláři a podle § 3:4. z. č. 75/19, ke ztrátě volebního práva.

Proti tomuto rozsudku uplatňoval obžalovaný zmatek podle § 358:9:b v. tr. ř. tvrzením, že soud neprávem nevzal zřetelle k ustanovení § 479. v. tr. z., ačkoli zjistil, že obžalovaný, jenž byl odkomandován jako písař k zemskému vojenskému velitelství a téhož dne, kdy krádež u své rotě spáchal, k tomuto novému velitelství odešel, všechny odcizené peníze a předměty ihned vrátil účetnímu četaři H. a dozorčímu desátníku vojínu